

„Oběd byl moc dobrej,“ pochválím Heleně jídlo, když mám prázdný talíř, „děkuju.“

Usměje se na mě. „Jsem ráda, že ti chutnalo. Budu dělat kafe. Dáš si taky?“

„Já kafe moc nepiju...“

„Kapučino? Horkou čokoládu? Čaj?“ nabízí mi další možnosti.

„Tak třeba kapučino... ale až později,“ zastavím ji, když se začne zvedat a podívám se na tátu. „Nejdřív položíme koberec, že jo?“

„Dáme si chvilku odpočinku po obědě,“ řekne a snaží se mě obměkčit úsměvem.

Povzdechnu si. Zním svého tátu, takže je mi jasný, že jakmile se s plným žaludkem posadí k odpolední siestě, už se k tomu nedostaneme. Naštěstí není jediný, kdo mi může pomoci. Otočím se k Oliverovi.

„Pomůžeš mi položit koberec?“

Usměje se, ale než stihne reagovat, ozve se zase táta.

„Nech Olivera odpočinout. Vždyť jen vypijeme kafe a-“

Odfřknu si. „Známe svoje lidi. Rozsedíš se a dostaneme se k tomu za pár hodin, jestli vůbec.“ Znovu se otočím k Oliverovi.

„Jdem na to,“ řekne, aniž bych se musel znovu ptát. „Za chvilku to máme hotový.“

V pokoji je otevřené okno, a protože venku fouká ne úplně studený vítr, malba přes oběd perfektně uschnula. Rozbalíme s Oliverem koberec, srovnáme ho do jednoho rohu, a zatímco dávám pozor, aby se neposouval, Oliver ořezává přebytečný materiál. Když mu zbývá poslední kousek, natáhnu se na záda a dívám se na něj.

„Tak hotovo,“ řekne a otočí se ke mně. „Hned ho zkoušíš? To je rychlost.“

Protáhnu se, pak se usměju a poplácám místo vedle sebe. „Rovnám si záda. Měl bys taky.“

Na chvíli se zarazí, ale pak jen pokrčí rameny a natáhne se vedle mě.

Otočím k němu hlavu. „Děkuju za pomoc. Nejspíš jsi měl v plánu víkend někde v přírodě.“

„Vlastně ani ne. Mám večer rande, takže bych stejně nikam nejel.“

Na chvilku zapomenu dýchat a žaludek se mi navzdory obědu stáhne na velikost třešně. „Aha. No...“ nadechnu se, a pak se slabě usměju. „Tak to už si nemusím dělat výčitky, že jsi kvůli nám měnil plány.“

Oliver se několikrát protáhne, a pak zůstane uvolněně ležet. „Měl jsi pravdu, tohle pomohlo. Ale budeme muset vstát a dát si kafe a zákusek.“

Zvednu se do sedu, jakmile uslyším to slovo a široce se usměju. „Bude i zákusek? To jsi měl říct hned.“

„Moc se neteš,“ snaží se Oliver krotit moje nadšení. „Dneska máma pekla.“

Nakloním hlavu na stranu. „A to je problém, protože...?“

„Protože všechno odhaduje od oka, takže nikdy nevíš, co vznikne. Jednou je buchta nadýchaná tak, že se ti rozplývá na jazyku, a jindy je suchá jako vítr ze Sahary.“

Zasměju se. „Dezertní překvapení! To je ještě lepší, ne?“

„Když myslíš,“ nesdílí moji radost.

„Helena si prostě dělá věci po svém.“

„Ne vždycky je to to nejlepší,“ povzdechne si. „Jen počkej, až s ní budeš chvíli žít.“

Píchne mě pod žebry. Vždycky mě píchne pod žebry, když slyším, jak si někdo stěžuje na rodiče kvůli malichernostem.

Podívám se mu do očí. „Bud’ rád, že ji máš.“

„To jako vážně?“ zeptá se nevěřicně, zvedne se na lokty a já jsem zmatený, protože se zároveň usmívá. „Vtipkujeme a ty na mě vytáhneš mrtvou mámu. To je fér hra?“

Zůstanu jako opářený, vyvalím na něj oči a zírám s otevřenou pusou. A potom se rozesměju.

Většinou se lidi zastydí nebo trapně ztichnou, ale ještě nikdo mě nikdy neobvinil, že nehraju fér... když se nad tím tak zamýšlím, možná má pravdu.

„Samozřejmě, že jsem rád,“ řekne tentokrát vážně. „Je zdravá a teď díky tvému tátovi i šťastná, ale soužití s ní mi někdy leze na mozek. Třeba jsem odjel na víkend a ona vymalovala obývací na růžovo. Prý to byla nehoda, chtěla světle fialovou a nevyšlo to, ale moc tomu nevěřím. Nebo jsem se vrátil z dovolené a náš dům měl novou fasádu, jasně zelenou. Máma tu barvu miluje. Dvakrát jsem se ujišťoval, že jsem ve správné ulici, ale nakonec jsem musel uznat, že ten barák, co svítí na dvě stě metrů, je opravdu náš. Nebo měla období, kdy se rozhodla, že bude veganka. Nejen vegetariánka, ale rovnou veganka. Tofu a zelenina. Vydržela to měsíc, ale ten měsíc jsem před ní musel schovávat svoje jídlo. Takže chvílku počkej, určitě ji zase něco originálního napadne.“

Už dlouho jsem se tak nezasmál, takže si to vychutnávám a z koutků očí si utírám slzy.

Oliver se na mě dívá a pomalu zvažní. Nadechne se, jako by chtěl něco říct, ale pak sevře rty a uhne očima. Vzápětí se jeho pohled zase stočí

ke mně. Na nose a tvářích má světlé pihy. Nakloním hlavu mírně na stranu, přejíždím pohledem po jeho obličejí a mám uvnitř zvláštní pocit.

Jak blízko bych musel být, abych je dokázal spočítat? A voní pořád stejně jako předtím?

„Proč ses nikdy neodstěhoval?“ zeptám se, abych přerušil svoje vlastní myšlenky.

Posadí se a povzdechne si.

„Ani nevíš, kolikrát jsem o tom uvažoval. Ale když už jsem si to mohl dovolit, bylo potřeba pomáhat s babičkou. A na druhou stranu, tady je dost místa, tak mi přijde zbytečný platit někde nájem. Ale nemysli si, že jsem mamánek,“ prohlásí důrazně, „a zůstávám, protože tu mám full service. Pomáhám. Většinou nakupuju já podle máminýho seznamu, občas uvařím... taky uklízím, a nejen svůj pokoj.“

„Meješ taky okna?“ zeptám se s lehkým nádechem ironie, protože to je práce, kterou nesnáším a táta mě do toho naštěstí nenutí. Ale Oliver mě překvapí.

„To ses zrovna trefil. V tomhle domě meju okna zásadně jen já.“

„Tak to jsi mě dostal.“

Oliver se se smíchem postaví na nohy a ukáže hlavou do chodby. „Jdem se podívat na to mámino překvapení, ne?“

Vyskočím a následuju ho do obýváku, kde je na pohovce spokojeně usazený táta a v ruce drží hrnek kávy. Zajdu do kuchyně, ale než stihnu něco říct, Helena mě vyžene se slovy *Jdi si sednout, já ti to přinesu*. Posadím se do křesla, a jakmile přede mě položí šálek, konečně se natáhnu pro dílek bábovky a s chutí se do ní zakousnu... a hned nato musím dát Oliverovi za pravdu. Pouštní bábovka.

Podívám se na něj a vidím, jak se schovává za svoje kafe a potutelně se usmívá. Jenže na mě si neprijde. S pomocí kapučína spořádám asi šest kousků, a pak se opřu v křesle.

„Najedl ses do sytosti?“ zeptá se Oliver, když si spokojeně odfouknu. „Kdyby ne, ještě tady něco zbylo.“

Místo odpovědi mu jen ukážu zvednutý palec a otočím se k Heleně. „Děkuju, bylo to dobrý.“

Helena se potěšeně usměje.

„My dva budeme skvěle vycházet. Najíš se, poděkuješ a nebrbláš jako někdo.“ Upře na Olivera významný pohled.

Ten jen pokrčí rameny a otočí se na mého tátu, který ho osloví.

„Oliver, ty prý jezdíš s kamarády na víkendy pryč?“

„Jo. Kořeny člověka. Je to taková skupinka lidí, co mají rádi turistiku, a tak jednou za měsíc vyrazí na společný víkend, někdy i častěji.“

„A na Velikonoce taky někam jedete?“

„Na Šumavu. Od čtvrtka do pondělí.“

„A co tam máte v plánu?“

„Výlety... hm, hrad Kašperk a Povydí a ještě něco, už si nevzpomínám.“

„A kolik platíš za noc?“

„Obvykle se vejde do třech stovek.“

Oliver sice sedí pohodlně rozvalený v křesle, ale vypadá, jako by si nebyl jistý, proč se ho ptá.

Přeskakuju pohledem z jednoho na druhého podle toho, kdo mluví, a nechápu, proč na něm táta tak vyzvídá, dokud mě neuzemní jeho další věta.

„A vzal bys s sebou Davida?“

„Cože?!“ vyhrknu nevěřicně a cítím, jak rudnu.

Takhle mě ztrapnit. Ještě si Oliver bude myslet, že jsem o to tátu požádal...

Podívám se na něj a vidím, že se snaží nějak pochopit celou situaci.

„Jde o to,“ pokračuje táta jako bych nic neřekl, „že jsme se s Helou domluvili, že bychom na ten prodloužený víkend jeli do Vídně a nechci tu Davida nechávat samotného.“

„To nemyslíš vážně! Uvědomuješ si, že je mi dvacet a ne dvanáct?“ zeptám se zvýšeným hlasem a tím konečně přitáhnu tátovu pozornost.

„Já vím, ale byl bych klidnější, kdybys jel s Oliverem.“ Otočí se k němu. „Mohl bys zjistit, jestli-“

Tak to už stačilo!

Vyskočím z křesla. „A to jako proč?! Nezvládnou snad pár dní o samotě?!“

„Samozřejmě, že zvládneš,“ řekne tak klidně, až mám pocit, že vyskočím z kůže, „ale byl bych klidnější-“

„To nemá smysl! Jako vždycky mě neposloucháš!“

Odejdu, a kdybych mohl, s chutí bych za sebou prásknul dveřmi, ale ještě tu nejsem doma. V předsíni se obuju, popadnu bundu a vyjdu ven. Nejsem malý děcko, nehodlám nikam utíkat a trucovat, ale potřebuju na vzduch.

Několikrát se zhluboka nadechnu, ale moc to nepomáhá, protože uvnitř zuřím a nevím, jak to ze sebe dostat. Přejdu do zahrady, rozčileně chodím křížem krážem a mluvím si pro sebe. A nadávám. Když za sebou po nějaké době uslyším kroky, neotočím se, jen vyslovím nahlas jednu z vět, které se mi honí hlavou.

„Už nejsem dítě!“

„Občas je těžký si to pamatovat.“

Jak rozdílný účinek může mít něčí hlas. Když se mě snaží uchlácholit táta, jeho tón mi přijde přezíravý a blahosklonný, ale Oliverův hluboký bas mě opravdu uklidňuje.

Otočím se k němu, a dokonce se usměju.

Na něj nemám důvod křičet.

Přistoupí blíž. „Jedno místo tam ještě bylo, tak jsem tě přihlásil.“

Takže omyl, teď mám důvod křičet i na něj.

„Ty taky?! Zajímá vůbec někoho, co chci já?!“

Oliver se zastaví a užasle na mě zírá.

„Na to, jak se mnou táta jedná, jsem si už zvykl, pořád mě vidí jako malý dítě, ale myslel jsem, že budeš jinej! Já vím, jak vypadám, ale jsem dospělej, zodpovědnej a umím se o sebe postarat!“

„Já vím.“

„Vážně? Tak proč ses mě nezeptal, jestli vůbec chci jet?!“

„Já–“

„A když už jsi to neudělal, to jsi nemohl říct, že už jsou všechny místa obsazený?!“

Poodejdu pár metrů od něj, sednu si na bobek a prudce si zajedu rukama do vlasů. Snažím se uklidnit, ale pořád toho mám v sobě moc. A nejhorší je, že i když mám vztek, zároveň mám chuť se rozbrečet, protože mi veškerá snaha o změnu přijde marná.

„Omlouvám se, měl jsem se zeptat,“ ozve se vedle mě. „V tu chvíli mi přišlo lepší, když pojeděš s námi a nikdo tě nebude hlídat, než když tady zůstaneš a Boris ti bude každý dvě hodiny volat, jestli jsi v pořádku.“

Ušklíbnu se.

Tátu odhadl docela přesně.

Zase si stoupnu, ale nepodívám se na něj.

„Ty lidi, se kterýma jezdím, jsou fajn. Bude to-“

„O to přece nejde,“ řeknu unaveně a otočím se k němu.

„Já vím.“

Zhluboka se nadechnu a znovu si projedu rukama vlasy, tentokrát už klidněji. „Tak jak to bude?“

„Ještě bude čas se domluvit přesně, ale vyjždíme ve čtvrtek po práci. Nevím, do kolika máš školu, a jestli se předtím budeš vracet sem do Dvora-“

Asi by to bylo lepší, abych si sbalil a nakoupil.

„-ale klidně tě můžeme s Radkem vyzvednout v Hradci, je to při cestě.“

Zarazím se. „S Radkem?“

„To je ten kluk, co se s ním teď vídám. Jede se mnou.“

„Aha.“ Držím si na tváři, pokud možno neutrální výraz, dokonce se lehce usměju. „Dobře. Ještě se domluvíme.“

„Fajn... tak za chvíli přijď,“ řekne a vrátí se dovnitř.

Jen co zajde za roh, úsměv mi sklouzne z tváře a začnu přecházet po trávníku.

Radek? Nemám nejmenší chuť koukat se, jak Oliver cukruje s nějakým chlapem jménem Radek. Proč ho vůbec bere s sebou? Jak dlouho jsou vlastně spolu, že už jedou na společný víkend? Zatím se o něm nezmiňoval... A proč-

Zastavím se, když si uvědomím, co mi letí hlavou.

Já se zakoukal!

Začnu zase chodit sem a tam.

Kdy se to stalo? Minulý víkend jsme pomáhali při vyklizení věci po jeho babičce a ano, v uplynulých dvou týdnech jsem na něj dost myslel, ale přičítal jsem to tomu, že ho chci fotit do svého projektu. Tak jak k tomu přišlo? A dá se vůbec určit přesný okamžik, kdy se člověk zamiluje? Nebo proč se zamiluje? Je to spousta maličkostí, drobností... jeho úsměv, jeho pohledy, jeho pihy, jeho vousy, jeho údiv nad tím, co dokážu sníst, jeho láska k mámě... dobře se mi s ním povídá, umí mě rozesmát, a jak se před chvilkou ukázalo, i uklidnit. A to je vážně těžký, když se naštvu... Dneska jsem k němu dokonce přivoněl... A představa, že jde s někým na rande, se mi vůbec nelíbí.

Zavřu oči, nastavím obličej slunečním paprskům, které si v ten moment na chvilku našly cestu mezi mraky, a několikrát se pomalu nadechnu.

Asi si říkáte, že jsou tu jiný věci, který bych měl v téhle situaci řešit, ale ne, nejsou. Je mi jedno, že je to chlap. Dokonce je mi jedno i to, že je můj „brácha“. A proč? Protože po předchozí zkušenosti s tím nehodlám nic dělat. Leda čekat, až mě to pustí.